

Дороти Сейърс

Смелият подвиг в пещерата
на Али Баба

В предната стая на някаква мрачна тъсна къща в Ламбет един мъж ядеше пушена херинга и прелистваше „Морнинг Пост“. Беше по-скоро нисък и слаб, косата му беше кестенява, с малко прекалено правилни къдри, имаше кестенява заострена брадичка. Двуредният му тъмносин костюм, чорапите, вратовръзката, носната му кърпичка – всичко беше грижливо съчетано с мъничко повече елегантност, отколкото изисква добрият вкус, а кафявото на обувките му беше малко прекалено светло. Той не приличаше на джентълмен, нито на слуга на джентълмен и все пак нещо във вида му подсказваше, че е свикнал с живота в изискани семейства. Закуската, която бе подредил собственоръчно на масата, беше изпипана така, както се изисква от първокласен прислужник. Движението, с което отиде до страничната масичка и си отрязва порция шунка, беше движение на превъзходен иконом; и все пак не можеше да бъде пенсиониран иконом, защото беше прекалено млад; може би беше лакей, който е получил наследство.

Той си изяде шунката с апетит и докато посърбваше кафето, прочете внимателно едно съобщение, което бе забелязал и бе сложил настрана, за да го обмисли.

„ЗАВЕЩАНИЕТО НА ЛОРД ПИТЪР УИМЗИ РЕНТА ЗА ЛАКЕЯ

10 000 ЛИРИ ЗА БЛАГОТВОРИТЕЛНИ ЗАВЕДЕНИЯ

Завещанието на лорд Питър Уимзи, който беше убит миналия декември по време на лов в Танганайка, беше легализирано вчера и възлезе на петстотин хиляди лири. Десет хиляди са оставени на различни благотворителни организации. (Следваше списък от завещателни разпореждания.) На своя лакей Мървин Бънтър лорд Питър е оставил годишна рента от петстотин лири и правото да ползува апартамента му на Пикадили. (След това се изброяваха разпореждания в полза на някои други личности.)

Останалата част от имуществото, включително и ценната колекция от книги и картини, която се съхраняваше на «Пикадили» 110 А, е оставена на майката на завещателя, херцогинята на Денвър.

Лорд Питър почина на тридесет и седем годишна възраст. Той беше по-малкият брат на херцога на Денвър, който е най-богатият благородник в Обединеното кралство. Като прочут криминалист лорд Питър взе доста дейно участие в разрешаването на

няколко загадъчни случая. Ползуваше се с известност като колекционер на книги и като светска личност.“

Мъжът въздъхна с облекчение. – Няма съмнение – каза той на глас. – Никой не си раздава парите, ако възнамерява да се върне обратно. Нашият човек е мъртъв и погребан, няма грешка. Аз съм свободен.

Той допи кафето, вдигна масата и изми съдовете, взе бомбето си от закачалката и излезе.

Стигна до Бърмондси с автобус. Слезе и потъна в лабиринта от мрачни улички; след четвърт час пеша стигна до някаква западнала кръчма в бедняшки квартал. Влезе и си поръча едно двойно уиски. Кръчмата току-що бе отворена, но няколкото клиенти, които очевидно бяха чакали пред вратата да настъпи това желано събитие, вече се бяха струпали на тезгяха. Мъжът, който вероятно беше лакей, се пресегна за чашата си и при това движение блъсна лакътя на някаква съмнителна личност в кариран костюм и вратовръзка, която издаваше незавиден вкус.

– Ей, ти – възнегодува съмнителният тип. – Какво правиш? На теб не ти е мястото тук. Изчезвай!

Той подкрепи забележката си с няколко много цветисти думички и силен удар в гърдите.

– Барът е отворен за всички, нали? – каза другият, като отвърна с готовност на удара.

– Хайде – извика барманката, – да ги нямаме такива! Господинът не го направи нарочно, мистър Джукс.

– Така ли? – каза мистър Джукс. – Е, аз пък го направих нарочно.

– Да се бяхте засрамили тогава – отвърна младата жена и разтърси глава. – Няма да търпя кавги в моята кръчма рано-рано сутринта.

– Беше съвсем случайно – каза мъжът от Ламбет. – Не обичам разправиите, аз съм работил на такива изискани места. Но ако някой господин почне да създава неприятности ...

– Добре де, добре де – каза мистър Джукс по-миролюбиво. – Не го-ря от желание да ти разкрася физиономията. Няма да ти е излишно, но както и да е. Друг път да внимаваш какво правиш, това е всичко. Какво ще пишеш?

– Не, не – запротестира другият, – аз трябва да почерпя. Съжалявам, дето ви бутнах. Не го направих нарочно. Но не обичам да ме прекъсват така грубо.

– Не говори повече за това – каза великодушно мистър Джукс. – Аз

черпя. Още едно двойно уиски, мис, и едно както обикновено. Ела на-сам, дето няма навалица, иначе пак ще се вкараш в беля.

И той го поведе към една малка маса в ъгъла.

– Всичко е наред – каза мистър Джукс. – Хубаво го изиграхме. Не мисля, че тук има опасност, но от много предпазливост глава не боли. Е, какво, Роджърс? Реши ли да се включиш?

– Да – отговори Роджърс, като хвърли поглед през рамо, – да, реших. Но повтарям ти, при условие че всичко ми се вижда наред. Не си търся белята и нямам намерение да се забърквам в никакви опасни игри. Нищо не ми струва да ви дам информацията, но се разбираме, че няма да участвувам в това, което ще става. Ясно ли е?

– Дори и да искаш, няма да ти дадат да участвуаш – каза мистър Джукс. – Абе ти си дребна риба. Номер Едно взима само специалисти. От теб се иска да ни кажеш къде са нещата и как да се доберем до тях. Организацията ще свърши останалото. Да ти кажа, нашата организация не е каква да е. Няма да знаеш кой го върши, нито пък как го върши. Ти никого няма да познаваш и тебе никой няма да те познава – само Номер Едно, разбира се. Той познава всички.

– И ти – каза Роджърс.

– И аз, разбира се. Но мен ще ме прехвърлят в друг район. От днес нататък повече няма да се срещаме, освен на общите събрания, но тогава всички ще бъдем маскирани.

– Продължавай – каза недоверчиво Роджърс.

– Факт. Ще те заведат при Номер Едно – той ще те види, но ти него няма да го видиш. После, ако реши, че си подходящ, ще те включат в списъка и ще ти кажат къде да даваш сведенията си след това. Всеки две седмици има събрания на поделенията, а на всеки три месеца – общи събрания, когато се разпределят печалбите. Всеки член се извиква по номер и му се дава неговият пай. Това е всичко.

– Добре де, да допуснем, че една и съща работа се възложи на двама души?

– Ако е през деня, те ще са така дегизирани, че и майките им няма да ги познаят. Но се работи предимно нощем.

– Разбирам. Но я чуй – какво пречи някой да ме проследи до къщи и да ме издаде на полицията?

– Нищо, разбира се. Само че, мен ако пита, въобще да не се опитва, това е всичко. Последният, на когото му хрумна тази блестяща идея, беше изваден от реката надолу по пътя за Родърхайд, преди още да успее да занесе ценното си съобщение. Номер Едно познава всички, нали

разбираш.

– О! И кой е Номер Едно?

– Много хора биха дали всичко, за да научат това.

– Никой ли не знае?

– Никой. Той, Номер Едно, е голяма работа! Джентълмен е, това мога да ти кажа, и като го гледаш – не е кой да е. И при това има очи навсякъде. И ръката му е дълга оттук до Австралия. Но никой нищо не знае за него, освен Номер Две, но и за нея не съм сигурен.

– Значи има и жени?

– Че как няма да има?! В днешно време нищо не става без жени. Но това не трябва да те притеснява. Жените са напълно сигурни. И те, не по-малко от теб или мен, не искат да свършат зле.

– Слушай, Джукс, а за парите какво ще кажеш? Рискът е голям. Заслужава ли си?

– Дали си заслужава?! – Джукс се наведе през малката, облицована с мрамор масичка и прошепна нещо.

– Фиу – ахна Роджърс. – И колко от това ще получа аз?

– Колкото ти се полага, дели се по равно, все едно дали си участвувал в тази акция, или не, Членовете са петдесет и ти ще получиш една петдесета, точно толкова, колкото Номер Едно и колкото аз.

– Наистина ли? Ти да не ми се подиграваш?

– Ама и ти си един, ни така, ни иначе. – Джукс се разсмя. – Кажи, можеш ли да си представиш! Никога не е имало такова нещо! Най-сериозната организация, която някога е съществувала. Голям човек е този Номер Едно!

– Ами много акции ли правите?

– Много? Слушай, помниш ли огърлицата на Каръдъс и обира на Горлестонската банка? Ами кражбата с взлом във Февършам? А голямата картина от Рубенс, която изчезна от Националната галерия? А Френшамските перли? Всичко това беше работа на Организацията. И нищо не беше разкрито.

Роджърс облиза устни.

– Да, но слушай – обади се той предпазливо я си представи, че аз съм шпионин, както би могъл да допуснеш, и си представи, че отида право в полицията и обадя, каквото си ми съобщил?

– Аха! – каза Джукс. – Да допуснем, че го направиш, и какво? Добре, да предположим, че не ти се случи нещо лошо по пътя дотам, за което, обърни внимание, не отговарям ...

– Да не искаш да кажеш, че ме следите?

– Можеш да се обзаложиш в драгоценния си живот, че те следим. Да. Е, да допуснем, че не ти се случи нищо по пътя и докараш ченгетата в тази кръчма да търсят мен, твоя покорен слуга...

– И какво?

– Няма да ме намериш, това е всичко. Ще съм отишъл при Номер Пет.

– Кой е Номер Пет?

– А, не знам. Но той ти прави ново лице, докато си извън играта. Пластична хирургия му викат. И нови отпечатащи на пръстите. Всичко ново! Ние обичаме съвременните методи в нашата работа.

Роджърс подсвирна.

– Е, и какво? – попита Джукс, вдигнал поглед над ръба на чашата си.

– Слушай, ти ми каза много неща. Ще бъде ли в безопасност, ако кажа „не“?

– Да, ако се държиш добре и не ни създаваш неприятности.

– Х-м, разбирам. А ако кажа „да“?

– Тогава докато се обърнеш, ще станеш богат и ще имаш пари в джоба, за да живееш като истински джентълмен. И не е необходимо да правиш нищо друго, освен да ни кажеш каквото знаеш за домовете, в които си служил. Получаваш пари за нищо работа, само трябва да си почтен към Организацията.

Роджърс замълча, размисляйки.

– Ще го направя – каза накрая той.

– Bravo! Мис, още по едно! Заслужава си да го полеем. Още като те видях, разбрах, че си свястно момче. Да пием за лесно спечелените пари и внимавай с Номер Едно. Като стана въпрос за Номер Едно, най-добре да дойдеш, за да му се представиш още тази нощ. Колкото по-рано, толкова по-добре.

– Прав си. Къде да дойда? Тук?

– Глупости. Край, повече няма да идваме в тая кръчма. Жалко – приятна е и е удобна, но няма как. Сега ето какво трябва да направиш. Тази вечер точно в десет часа ще прекосиш Ламбет Бридж (Роджърс трепна при това признание, че жилището му им е вече известно) и ще видиш там едно спряло такси, а шофьорът ще бърника нещо в мотора. Ще му кажеш: „Ще върви ли таратай-ката?“, а той ще ти отговори „Зависи къде искате да идете?“ А ти ще кажеш: „Закарайте ме до Номер Едно в Лондон.“ Има впрочем магазин с такова име, но той няма да те закара там. Ти няма знаеш къде те кара, защото прозорците на таксито

ще бъдат закрити, но ти не обръщай внимание на това. Такъв е редът за всяко първо посещение. По-нататък, след като станеш редовен член, ще ти кажем кое е мястото. Като пристигнеш там, прави каквото ти кажат и говори истината, иначе Номер Едно ще се разправи с теб. Разбираш ли?

– Разбирам.

– Готов ли си? Не те ли е страх?

– То се знае, че не ме е страх.

– Браво! Е, да вървим. Ще ти кажа сбогом, защото повече няма да се видим. Сбогом и... късмет.

– Сбогом.

През летящата врата те излязоха на бедната и мръсна улица.

* * *

Двете години след приемането на бившия лакей Роджърс в организацията на крадците бяха отбелязани с няколко поразителни и успешни обири в домовете на известни личности: похищението на голямата диамантена тиара от дома на херцогинята на Денвър, обира в апартамента, заеман някога от покойния лорд Питър Уимзи, в резултат на който изчезнаха сребърни и златни прибори за седем хиляди лири, обира в извънградското имение на Теодор Уинтроп, милионера, и случайното разобличаване на този процъфтяващ джентълмен като закоравял светски изнудвач, което причини шумен скандал в Мейфелд¹, кражбата на известната огърлица от осем наниза перли от врата на маркизата на Дингълуд в Ковънт Гардън, по време на известната ария „Ах, нима толкова прекрасна съм била“ от „Фауст“. Наистина оказа се, че перлите са имитация, а истинската огърлица била заложена от благородната дама при обстоятелства много неприятни за маркиза, но независимо от това ударът беше сензационен.

През януари, една събота следобед, Роджърс седеше в стаята си в Ламбет, когато до ушите му стигна лек шум на външната врата. Той скочи още преди шумът да е престанал, втурна се през малкия коридор и отвори рязко вратата. Улицата беше безлюдна. Независимо от това, като се връщаше във всекидневната, той видя върху закачалката за шапки някакъв плик. Беше адресиран кратко – „До Номер Двадесет и Едно“. Беше свикнал с малко театралните методи на Организацията за връчване на кореспонденцията, само сви рамене и отвори писмото. Беше написано с шифър и след разчитане съобщаваше следното:

1. Богаташки квартал в Лондон. – Б. пр.

„До Номер Двадесет и Едно Тази нощ в 11.30 часа в дома на Номер Едно ще се проведе общо събрание. Носите отговорност при отсъствие. Паролата е «НЕВЪЗВРАТИМОСТ».“

Роджърс постоя малко, размишлявайки над съобщението. После се отправи към една стая в задната част на къщата, където имаше голяма огнеупорна каса, вградена в стената. Той задвижи комбинацията и влезе в нея – тя беше вградена малко по-навътре и всъщност образуваше негово помещение за ценности. Издърпа едно чекмедже с надпис „Кореспонденция“ и прибави към съдържанието му писмото, което беше получил току-що.

– Невъзвратимост – каза той. – Да ... така е. Посегна към телефона, после, изглежда, промени решението си.

Качи се на мансардата и оттам се покатери в едно таванско помещение точно под покрива. Прилази между наклонените греди и стигна до най-далечния ъгъл; после внимателно натисна един чеп. Отвори се някаква вратичка. Той пропъзля през нея и се озова в подобно таванско помещение в съседната къща. Тихо гукане го посрещна, щом влезе. Под капандурата имаше три клетки с пощенски гълъби.

Той надникна предпазливо през капандурата, която гледаше към високата гола стена в задната част на някаква фабрика. В мрачното дворче нямаше никой. Той се прибра отново навътре, откъсна едно тънко листче от бележника си и написа няколко букви и цифри. Отиде до най-близката клетка, извади гълъба и прикрепил бележката към крилото му. След това внимателно сложи птицата на перваза. Тя се поколеба за миг, пристъпи няколко пъти с розовите си крачка, разпери крила и отлетя. Той я видя да се издига над покрива на фабриката в притъмнялото вече небе и да изчезва в далечината.

Погледна часовника си и се върна долу. Един час по-късно пусна втория гълъб, след още един – третия. След това седна и зачака.

В девет и половина отново се качи на мансардата. Беше вече тъмно, но няколко звезди блещукаха студено, а от прозореца нахлуваше хладен въздух. На пода нещо светлееше. Той го вдигна – беше топло и пухкаво. Отговорът беше пристигнал.

Той разроши меката перушина и намери бележката. Преди да я прочете, нахрани гълъба и го сложи в една от клетките. Канеше се да затвори вратичката, но се спря.

– Ако ми се случи нещо – каза той, – не бива и ти да умреш от глад, пиленце.

После открехна още малко прозореца и отново слезе долу. На

листчето пишеше само „Окей“. Изглежда, беше надраскано набързо, защото в горния ляв ъгъл имаше дълго мастилено петно. Той забеляза това с усмивка, хвърли листчето в огъня, отиде в кухнята, където си приготви обилна порция яйца с говеждо месо от новоотворена консерва. Изяде я без хляб, макар че на полицата имаше под ръка цяла франзела, и пи само вода от чешмата, като я остави да се изтече и едва тогава се осмели да пие. Но преди това внимателно избърса крана отвътре и отвън.

След като приключи, той извади пистолет от едно заключено чекмедже, внимателно провери механизма му, за да се увери, че работи и го зареди с патрони от една неразпечатана кутия. После отново седна и зачака.

В единадесет без петнадесет той стана и излезе на улицата. Вървеше бързо и гледаше да не се доближава до стените, докато излезе на силно осветена и оживена улица. Тук той се качи на автобус, настани се в ъгъла, до кондуктора, откъдето можеше да вижда всеки, който се качва и слиза. Смени последователно няколко автобуса и накрая стигна един район на предградиято Хампстед, който се ползуваше с добро име. Тук той слезе и като се пазеше пак далече от стените, се отправи към парка Хийт.

Нямаше луна, но нощта не бе съвсем непрогледна и като прекоси един безлюден участък от парка, той забеляза няколко силуета, които се при-ближаваха от различни страни. Спря се в прикритието на голямо дърво и нагласи на лицето си черна кадифена маска, която го покри от челото до брадичката. С бял конец в долната ѝ част бе избродирана цифрата 21.

Най-после в една падина се разкри удобна вила, от тези, които са усамотени сред провинциалния пейзаж около Хийт. Един от прозорците светеше. Когато се отправи към вратата, и други тъмни фигури, също маскирани, забързаха напред и го заобиколиха. Той преброи шестима.

Мъжът, който беше най-отпред, потропа на вратата на самотната вила. След миг тя се откряна леко. Човекът наклони глава към процепа; чу се шепот и вратата се отвори широко. Мъжът влезе и вратата се затвори.

След като вече бяха влезли трима от тях, Роджърс откри, че той е следващият поред. Почука три пъти силно, после два пъти леко. Вратата се откряна една педя и в пролуката се показа едно ухо. Роджърс прошепна „Невъзвратимост“. Ухото се отдръпна, вратата се отвори и той влезе.

Без каквато и да е друга дума за поздрав Номер Двадесет и едно

премина наляво в малка стая, обзаведена като канцелария с бюро, сейф и няколко стола. Зад бюрото седеше едър мъж във вечерно облекло. Новопристигналият внимателно затвори вратата след себе си; секретната бра-ва щракна. Роджърс приближи до бюрото, каза „Номер Двадесет и Едно, сър“ и застана в почтително очакване. Едрият мъж вдигна глава и цифрата едно се откри поразително бяла върху маската. Очите му, с особен студен син цвят, изпитателно изучаваха Роджърс. Той даде знак и Роджърс смъкна маската си. Председателят внимателно провери самоличността му и каза „Добре, Номер Двадесет и едно“, после направи отметка в регистъра. Гласът му беше металически и студен като очите. Проницателният му поглед иззад неподвижната черна маска сякаш притесни Роджърс. Той запристъпя от крак на крак и сведе поглед. Номер Едно му направи знак, че е свободен и Роджърс с лека въздишка на облекчение надяна маската и напусна стаята. След като излезе, неговото място беше заето от следващия новодошъл.

Помещението, където се събираше Организацията, беше обширно, образувано от съединяването на двете най-големи стаи на първия етаж. Беше обзаведено по уеднаквения за двадесетия век вкус на жителите от предградията и ярко осветено. Грамофонът в единия ъгъл свиреше джазова мелодия, под ритъма на която танцуваха десетина двойки маскирани мъже и жени, някои във вечерно облекло, други със спортни костюми и джемпъри. В единия край на стаята имаше бар. Роджърс поиска от маскирания мъж зад бара едно двойно уиски. Изпи го бавно, облакътен на тезгяха. Стаята се напълни. Някой отиде до грамофона и го спря. Роджърс се огледа. На прага се бе появил Номер Едно. Зад него стоеше висока жена в черно. Маската, на която беше избродирана бяла двойка, покриваше изцяло косата и лицето ѝ. Само изисканото държане, белите ръце и деколте и тъмните очи, които проблясваха през цепките на маската, издаваха, че е чаровна и властна натура.

– Дами и господа – Номер Едно стоеше прав в единия край на стаята. Жената беше седнала до него; очите ѝ бяха сведени надолу и не изразяваха нищо, но ръцете ѝ стискаха облегалката на стола и целият ѝ външен вид издаваше напрежение. – Дами и господа, тази нощ нашите членове са с двама по-малко.

Маските се раздвижиха, размениха се търсеци и броящи погледи.

– Не е нужно да ви уведомявам за катастрофалния провал на нашия план за сдобиване с планове за Кортуиндълшамския хеликоптер. Нашите храбри и предани другари Номер Петнадесети и Четиридесет и осми бяха предадени и заловени от полицията.

Тревожен шепот се разнесе сред събралите се.

– Някои от вас може да помислят, че дори известната нам твърдост на тези другари би могла да се огъне при разпит. Няма основание за тревога. Бяха дадени обичайните заповеди и тази вечер получих съобщение, че те са замлъкнали завинаги. Убеден съм, че ще приемете със задоволство съобщението, че на тези двама смели мъже им бе спестено това изпитание – да бъдат изложени на изкушението, което води към безчестие, те избегнаха публичния процес и неволите на дългогодишните присъди.

Присъстващите си поеха дъх и въздухът извистя като вятър над ечемичена нива.

– Лицата, които са били на тяхна издръжка, ще бъдат дискретно обезщетени по обичайния начин. Призовавам номера Дванадесети и Тридесет и четвърти да се заемат с тази приятна задача. Номерата, които назовах, ще бъдат ли така добри да потвърдят, че могат и желаят да изпълнят това задължение?

Две ръце се вдигнаха в знак на съгласие. Председателят продължи, поглеждайки часовника си.

– Дами и господа, моля поканете партньорите си за следващия танц.

Грамофонът отново засвири. Роджърс се обърна към някакво момиче в червена рокля, което стоеше до него. То кимна и двамата се плъзнаха в ритъма на фокстрота. Двойките се носеха церемониално и мълчаливо. Сенките им се мятаха по транспарантите, докато те се въртяха и пристъпваха напред-назад.

– Какво е станало? – прошепна момичето, като едва мърдаше устни. – Страх ме е, а вас? Имам чувството, че ще се случи нещо лошо.

– Така както действа Председателят, човек се стряска – съгласи се Роджърс, – но така е по-безопасно.

– Горките хорица.

Един от танцуващите, който се въртеше близо до тях и ги следваше до петите, докосна Роджърс по рамото.

– Моля не говорете – каза той. Очите му проблеснаха строго, той завъртя дамата си към останалите двойки и изчезна. Момичето потрепери.

Грамофонът спря. Разнесоха се ръкопляскания. Танцуващите се струпаха отново пред стола на председателя.

– Дами и господа, може би искате да знаете защо беше свикано това извънредно събрание. Поводът е сериозен. Провалът на последния ни

опит не беше случаен. Не беше просто съвпадение, че полицията се ока-
за там онази нощ. Сред нас има предател.

Партньори, които бяха застанали близо един до друг, подозрително
се отдръпнаха. Свиха се както охлювът се свива при допир с пръст.

– Спомнете си печалния резултат от онази история с перлите на
Дингълуд – продължи председателят с дрезгавия си глас. – Може би си
спомняте и други дребни работи, които не бяха доведени до задоволите-
лен край. Всички тези неприятности бяха проследени до първопричина-
та им. Щастлив съм да ви заявя, че вече можем да бъдем спокойни. Ви-
новникът е открит и ще бъде отстранен. Повече грешки няма да има. То-
зи наш член, който беше подведен и въведе издайника в нашата Органи-
зация, ще бъде преместен на такава работа, където липсата му на пред-
пазливост няма да причинява по-нататъшни неблагоприятни последици.
Няма основание за тревога.

Всички погледи зашариха из стаята, търсейки предателя и неговия
злочест поръчител. Под черната маска нечие лице сигурно бе преbled-
няло; под запарващото кадифе нечие чело сигурно беше окъпано в пот,
но не от вихъра на танца. Но маските скриваха всичко.

– Дами и господа, моля поканете партньорите си за следващия
танц!

Грамофонът засвири стара, полузабравена мелодия – „Никой не ме
обича“. Висок мъж във вечерно облекло покани момичето в червено.
Роджърс се сепна, когато усети, че някой полага ръка на рамото му.
Ниска, пълна жена в зелен джемпър пхна студената си ръка в неговата.
Танцът продължи.

След като свърши сред обичайното ръкопляскане, всички застанаха
отдалечени един от друг, замръзнали в очакване. Гласът на председате-
ля се извиси отново.

– Дами и господа, моля ви, дръжте се естествено. Дошли сте на тан-
ци, а не на събрание.

Роджърс заведе дамата си да седне и ѝ донесе сладолед. Като се на-
веде над нея, той забеляза, че гърдите ѝ бързо се повдигат и спускат.

– Дами и господа – безкрайното мълчание свърши, – вие несъмнено
ще искате да ви избавя от неизвестността. Ще назова хората, които са
замесени. Номер Тридесет и седем!

Един мъж скочи с ужасен, задавен вик.

– Тишина!

Гърлото на нещастника се сви и той задиша тежко.

– Аз никога ... Кълна се ... Аз никога ... Невинен съм.

- Тишина! Вие не сте били достатъчно предпазлив. С вас ще се оправим. Ако имате да кажете нещо като оправдание за неблагоприятното си, ще ви изслушам по-късно. Седнете!

Номер Тридесет и седем се отпусна на някакъв стол. Той пхна носната си кърпа под маската, за да избърше лицето си. Двама високи мъже застанаха близо до него. Останалите отстъпиха назад, с чувството на отвращение, което човешката природа изпитва към някого, поразен от смъртоносна отрова.

Грамофонът засвири.

- Дами и господа, сега ще назова името на предателя. Номер Двадесет и едно, минете напред!

Роджърс пристъпи напред. Насъбраният ужас и ненавист на четиридесет и девет чифта очи пареха върху него. Злочестият Джукс отново нададе вопъл.

- О, боже мой! О! Боже мой!

- Тишина! Номер Двадесет и едно, свалете си маската!

Предателят смъкна плътната обвивка от лицето си. Дълбоката омраза на очите го поглъщаше.

- Номер Тридесет и седем, този човек беше представен тук от вас под името Джоузеф Роджърс, в миналото втори лакей в прислугата на Херцога на Денвър, уволнен за дребни кражби. Взехте ли мерки, за да проверите това твърдение?

- Да! Взех! Бог ми е свидетел. Всичко беше достоверно. Двама от слугите го разпознаха. Направих проучвания. Това, което ми разказа, беше съвсем достоверно.

Председателят провери нещо в един лист пред себе си. После отново погледна часовника си.

- Дами и господа, моля поканете партньорите си!

С вързани на гърба ръце и с белезници на китките Номер Двадесет и едно стоеше неподвижно, докато съдбовният танц се извиваше около него. Когато той свърши, ръкоплясканията прозвучаха като ръкоплясканията на мъжете и жените, които стоят с пресъхнали устни под гилотината.

- Номер Двадесет и едно, бяхте представен като Джоузеф Роджърс, лакей, уволнен за кражба. Това ли е истинското ви име?

- Не.

- Как се казвате?

- Питър Дет Бридън Уимзи.

- Мислехме, че сте мъртъв.

– Естествено. Така трябваше да мислите.

– Какво е станало с истинския Джоузеф Роджърс?

– Той умря в чужбина. Аз заех неговото място. Мога да заявя, че хората ви нямат вина за това, че не са разбрали кой съм. Аз не само заех мястото на Роджърс. Аз бях Роджърс. Дори когато бях сам, аз ходех като Роджърс, седях като Роджърс, четях книгите на Роджърс и носех дрехите на Роджърс. Накрая почти мислех мислите на Роджърс. Единственият начин да се превъплътиш успешно е никога да не се отпуснеш.

– Разбирам. Обирът на собствения ви апартамент беше нагласен?

– Очевидно.

– И вие бяхте съучастник при обира на херцогиня Денвър, на майка ви?

– Да. Тиарата беше много грозна – не е голяма загуба за човек с добър вкус. Впрочем мога ли да запуша?

– Не можете. Дами и господа ...

Танцът приличаше на механично клатушкане на марионетки. Мятаха се крайници, глезени се препъваха. Пленникът наблюдаваше критично и не особено заинтересовано.

– Номера Петнадесет, Двадесет и две и Четиридесет и девет, вие държахте арестувания под наблюдение. Правил ли е той опити да се свърже с някого?

– Никакви. – Номер Двадесет и две отговори от името на тримата. – Писмата и колетите му се отваряха, телефонът му се подслушваше, а излизанията му се проследяваха. Проверяха дали не използва водапроводните тръби, за да предава морзови сигнали.

– Сигурен ли сте в това, което твърдите?

– Абсолютно.

– Арестуваният, сам ли бяхте в тази авантюра? Говорете истината, в противен случай за вас нещата ще станат малко по-неприятни, отколкото биха били иначе.

– Бях сам. Не съм поемал никакви ненужни рискове.

– Може и така да е. Добре ще бъде все пак да се вземат мерки, за да замлъкне човекът от Скотланд Ярд ... как му беше името? ... Паркър. Също така и прислужникът на арестувания, Мървин Бънтър, а може би майка му и сестра му. Брат му е глупав дебелак и не ми се вярва арестуваният да е споделял нещо с него. Предполагам, че само предохранително наблюдение ще бъде достатъчно в случая.

За първи път арестуваният изглеждаше развълнуван.

– Сър, уверявам ви, че майка ми и сестра ми не знаят нищо, което

би могло да навлече неприятности на Организацията.

– Трябвало е да помислите за тях по-рано. Дами и господа, моля поканете...

– Не! Не! – Човешката търпимост не можеше повече да понася тази излишна сцена. – Не! Вижте му сметката! Свършвайте! Разпуснете събранието! Полицията ...

– Тишина!

Председателят обходи с поглед групата си. Тълпата беше настървена. Той отстъпи.

– Добре. Отведете арестувания и го накарайте да замлъкне. Ще го обработите до четвърта степен, но непременно най-напред внимателно му обяснете какво означава това.

– Аха!

В очите се четеше вълче задоволство. Силни пръсти хванаха здраво ръцете на Уимзи.

- Един момент... За бога, оставете ме да умра прилично.

– Трябвало е да помислите за това по-рано. Отведете го! Дами и господа, бъдете спокойни – той няма да умре бързо.

– Стойте! Чакайте! – извика отчаяно Уимзи. – Искам да кажа нещо. Не моля за живота си – само за бърза смърт. Аз ... мога да продам нещо.

– Да продадете?!

– Да.

– Ние не правим пазарлъци с предатели.

– Не... но вижте. Нима смятате, че не съм помислил за това, което може да се случи с мен. Не съм толкова луд. Аз оставих писмо.

– А! Е, най-последно. Писмо. До кого?

До полицията. Ако не се върна до утре...

Е?

– Писмото ще бъде отворено.

– Сър – намеси се Номер Петнадесети, – това е блъф. Арестуваният не е изпращал никакво писмо. Следим го отблизо много месеци.

– Само че вижте – аз оставих писмото, преди да се преместя в Ламбет.

– В такъв случай то не би могло да съдържа ценна информация.

– Така ли мислите?

– Какво има в това писмо?

– Комбинацията на моя сейф.

– Така ли? Претърсван ли е сейфът на този човек?

– Да, сър.

– Какво има в него?

– Информация без значение, сър. Схема на нашата организация... Името на тази къща... Нищо, което да не може да се промени или прикрие, преди да е настъпило утрото.

Уимзи се усмихна.

– Проверихте ли вътрешното отделение на сейфа?

Настана мълчание.

– Чувате какво пита той – каза рязко председателят. – Открихте ли това вътрешно отделение?

– Няма никакво вътрешно отделение, сър. Той се опитва да блъфира.

– Не бих искал да ви противореча – Уимзи се насили да отговори с обичайния си любезен тон, – но наистина смятам, че не сте забелязали вътрешното отделение.

– Добре – каза председателят, – и какво има в това вътрешно отделение, ако наистина съществува?

– Имената на всички членове на Организацията с техните адреси, снимки и отпечатьци от пръстите.

– Какво?!

В погледа на хората около него ужасът прибави злоба. Уимзи не свалеше очи от председателя.

– Как казвате, че сте съумели да получите тази информация?

– Е, и аз се занимавам по малко с детективска работа.

– Но вас ви следяха.

– Вярно е. Отпечатьците на тези, които ме следяха, красят първа страница на колекцията.

– Това твърдение може ли да се докаже?

– Безспорно. Ще го докажа. Името на Номер Петнадесет например е ...

– Спрете!

Надигна се бурен ропот. Председателят го заглуши с жест.

– Ако споменете тук имена, наистина няма да имате надежда за милост. Съществува обработка от пета степен, прилагана специално към хора, които споменават имена. Доведете арестувания в канцеларията ми. Продължавайте да танцувате!

Председателят измъкна, пистолет от задния си джоб и се изправи зад бюрото срещу овързания пленник.

– Говорете! – каза той.

– На ваше място бих махнал това нещо – каза Уимзи презрително. –

Ще бъде много по-приятна смърт от обработка пета степен и може да се изкуша да я поискам ...

– Откровен сте – каза председателят, – но малко прекалено. Хайде, не се бавете. Кажете ми какво знаете!

– Ще остана ли жив, ако ви кажа?

– Нищо не обещавам. Побързайте!

Уимзи сви овързаните си рамена, които пареха от болка.

– Естествено. Ще ви кажа каквото знам. Спрете ме, когато решите, че сте чули достатъчно.

Той се наведе напред и заговори тихо. Над тях шумът от грамофона и трополенето по пода показваха, че танците продължават. Случайните минавачи, които прекосяваха парка Хийт, отбелязваха, че хората от усамотената къща пак гуляят цяла нощ.

* * *

– Е? – попита Уимзи. – Да продължавам ли? Изпод маската гласът на председателя прозвуча така, като че ли той се усмихваше мрачно.

– Милорд, вашият разказ ме изпълва със съжаление за това, че не сте наистина член на нашата Организация. Ум, смелост и усърдие са ценни за сдружение като нашето. Боя се, че не мога да ви склоня? Не? Не си и въобразявах. – Той натисна някакъв звънец на бюрото си. – Помолете членовете да бъдат така добри да минат в стаята за вечеря – каза той на маскираното лице, което влезе.

„Стаята за вечеря“ беше в приземния етаж, със спуснати жалuzи и пердетата. В средата имаше дълга гола маса с наредени около нея столове.

– О, пир на празна ясла, доколкото разбирам – каза любезно Уимзи. Той виждаше тази стая за първи път. Един капак зееше зловещо в пода.

Председателят зае централното място.

– Дами и господа – започна той, както обикновено, и смешната церемониалност никога не бе звучала така злокобно, – няма да крия от вас сериозността на положението. Арестуваният ми изброи повече от двадесет имена и адреси, за които се смяташе, че се знаят само от мен и от притежателите им. Проявили сме голяма безотговорност – гласът му прокътна остро – и това ще трябва внимателно да се разследва. Той се е сдобил с отпечатъци от пръсти – показа ми снимки. Как е станало така, че нашите агенти са пропуснали да забележат вътрешната врата на този сейф е въпрос, който се нуждае от разследване.

– Не ги винете – намеси се Уимзи. – Нали целта ми беше да не я забележат. Аз нарочно я направих такава.

Председателят продължи, като че ли не бе забелязал прекъсването.

– Арестуваният ме информира, че книгата с имената и адресите се намира в това вътрешно отделение, заедно с някои писма и книжа, откраднати от домовете на наши членове, и многобройни предмети с автентични отпечатащи. Аз мисля, че казва истината. Той предлага комбинацията от сейфа срещу бърза смърт. Какво е вашето мнение, дами и господа?

– Комбинацията ни е известна – каза Номер Двадесет и две.

– Идиот! Този човек ми заяви и ми доказа, че е лорд Питър Уимзи. Мислите ли, че той може да е забравил да смени комбинацията. И освен това секретът на вътрешната врата. Ако той изчезне тази нощ и полицията влезе в дома му...

– Аз смятам – обади се мек женски глас, – че трябва да му обещаем и да оползотворим информацията, при това бързо. Нямаме много време.

По масата премина шепот на съгласие.

– Разбрахте, нали – обърна се председателят към Уимзи – Организацията ви предлага тази отстъпка: бърза смърт срещу комбинацията на сейфа и секретата на вътрешната врата.

– Мога ли да разчитам на вашата дума?

– Да.

– Благодаря. А майка ми и сестра ми?

– Ако и вие от своя страна ни дадете дума – а вие сте благородник, – че тези жени не знаят нищо, което би могло да ни навреди, те ще бъдат пощадени.

– Благодаря ви, сър. Можете да бъдете уверен, давам ви честната си дума, че те не знаят нищо. Не бих и помислил да обременявам която и да е жена с такива опасни тайни – особено пък тези, които са ми скъпи.

– Добре. Приема се ... нали?

Чу се шепот на одобрение, макар и с по-малка готовност отпреди.

– В такъв случай съгласен съм да ви дам информацията, която искате. Думата от комбинацията е НЕДОВЕРИЕ.

– А вътрешната врата?

– В очакване на полицията вътрешната врата, която би могла да създаде затруднения, е отворена.

– Добре. Разбирате, че ако полицията възпрепятствува нашия пратеник...

– Това няма да бъде от полза за мен, нали?

– Рисковано е – каза председателят умислено, – но е риск, който смятам, че трябва да поемем. Свалете затворника в мазето! Може да се

развлича, като съзерцава устройството на апарат номер пет. В това време номера Двадесет и Четирийсет и шест...

– Не, не!

Враждебен ропот на неодобрение се надигна и нарасна застрашително.

– Не – кааа висок мъж с мазен глас. – Защо е необходимо някои от членовете да научат тази уличаваща информация. Тази нощ открихме сред нас един предател, а глупаците са повече от един. Как можем да знаем, че Номер Двайсет и Четирийсет и шест не са също глупаци или предатели.

Двамата мъже се нахвърлиха яростно върху говорещия, но в спора се намеси женски глас, писклив и възбуден.

– Точно така! Той е прав. Ние какво ще пра-вим? Няма да позволим имената ни да станат известни на човек, за когото не знаем нищо. Стига вече! Че те могат да ни предадат вкупом на копоите.

– И аз мисля така – каза друг член. – Не можем да имаме доверие на никого, на никого.

Председателят сви рамене.

– Тогава, дами и господа, какво предлагате? Настъпи мълчание. След това същата жена отново извика пискливо:

– Аз викам господин председателят да иде сам. Само той знае всички имена. Само за него тая информация не представлява ценност. Защо все ние да рискуваме и да се трепем, а той да си се-ди вкъщи и да прибира паричките. Той да отиде, това викам аз.

Одобрително шушукане обходи цялата маса.

– Подкрепям това предложение – каза дебел мъж, на чийто ланец висяха няколко златни талисманчета с инициалите му. Уимзи се усмихна, като погледна инициалите; покрай тази дребна суетност той се бе досетил за името и адреса на дебелия и поради тази причина дрънкулките му се харесваха до известна степен. Председателят се огледа.

– Значи събранието предлага да отида аз, така ли? – попита той със зловещ тон.

Четиридесет и пет ръце се вдигнаха в знак на одобрение. Само жената, известна като Номер Две, остана неподвижна и безмълвна, а силните ѝ бели ръце стискаха облегалката на стола. Погледът на председателя обходи бавно заканителния кръг, докато се спря на нея.

– Трябва ли да смятам, че решението е единодушно?

Жената вдигна глава.

– Не отивайте – простена тя тихо.

– Чувате – каза председателят с леко насмешлив тон. – Дамата каза да не отивам.

– Мен ако питате, мнението на Номер Две е без значение – каза мъжът с мазния глас. – И нашите жени сигурно нямаше да искат да отиде някой от нас, ако бяха в привилегированото положение на мадам.

Самият му тон беше вече оскърбление.

– Точно така! – извика друг мъж. – Това е демократична организация, демократична. Няма да допуснем привилегии за никого.

– Добре – каза председателят. – Вие чухте, Номер Две. Позицията на събранието е против вас. Имате ли да изложите някакви доводи в защита на становището си?

– Стотици. Председателят е главата и душата на нашата организация. Закъде сме, ако му се случи нещо? – Вие – тя ги огледа величествено, – вие всички сте допуснали груби грешки. На вашата небрежност дължим всичко това: Мислите ли, че щяхме да бъдем здрави и читави и пет минути, ако не беше председателят да компенсира вашето безразсъдство.

– Има нещо такова – каза един мъж, който не беше се обаждал до този момент.

– Извинете, че се намесвам – подхвърли Уимзи лукаво, – но тъй като дамата е в положение да се ползува с доверието и откровенията на председателя, явно съдържанието на моите скромни писания няма да бъде опасност за нея. Защо не отиде самата Номер Две?

– Защото аз не разрешавам – каза твърдо председателят, за да възпре готовия отговор на съпругата си. – Щом събранието е взело това решение, ще отида аз. Дайте ми ключа от къщата!

Един от мъжете измъкна ключа от джоба на сакото на Уимзи и му го подаде.

– Къщата под наблюдение ли е? – попита председателят.

– Не – отговори Уимзи.

– Това истина ли е?

Истина е.

Председателят се отправи към вратата.

– Ако не съм се върнал след два часа – каза той, – действайте както намерите за добре, спасявайте се и правете каквото искате с пленника. Номер Две ще дава нареждания в мое отсъствие.

Той излезе от стаята. Номер Две се надигна от мястото си със заповеднически жест.

– Дами и господа, смятайте вечерята за приключена. Танците

продължават.

* * *

В съзерцаване на апарат номер пет времето течеше бавно долу в мазето. Злочестият Джукс, който ту ридаше, ту беснееше, най-последно изтощи от викане. Четиримата пазачи си шушукаха от време на време.

– Час и половина, откакто тръгна председателят – каза единият.

Уимзи вдигна поглед. После поднови изучаването на стаята. В нея имаше много странни неща, той искаше да ги запомни. В това време някой дръпна рязко капака на пода.

– Доведете го! – извика някакъв глас.

Уимзи се изправи веднага. Лицето му беше доста пребледняло.

Членовете на бандата отново бяха насядали край масата. Номер Две заемаше мястото на председателя и тя впи поглед в Уимзи като разярена тигрица, но когато заговори, самообладанието ѝ предизвика възхищението му.

– Минаха два часа, откакто тръгна председателят – каза тя. – Какво е станало с него? Двоен предател ... какво е станало с него?

– Как мога да знам? – каза Уимзи. – Може да си е поставил за задача номер едно да се погрижи за Номер Едно и да е изчезнал, докато все още е имало смисъл.

Тя скочи с яростен вик и се приближи до него.

– Звяр! Лъжец! – извика тя и го удари през устата. – Знаеш, че той никога не би го направил. Той е предан на приятелите си. Какво си, му направил? Говори... или аз ще те накарам да проговориш! Вие двамата там – донесете железата! Той ще проговори.

– Мога само да гадая, мадам, и няма да го направя по-добре, ако ме насърчават с горещи жезла, подобно на Панталоне² в цирка. Успокойте се и ще ви кажа какво предполагам, че е станало. Смятам, даже доста се опасявам, че господин председателят, когато е искал да прегледа интересните експонати в моя сейф, вероятно в бързината е оставил вратата на вътрешното отделение да се затвори след него. При това положение

...

Той повдигна вежди, тъй като от болка не можеше да свие рамене, и се втренчи в нея с бистър поглед на искрено съжаление.

– Какво искате да кажете?

– Мисля – продължи той, – че е най-добре да започна отначало,

2. Персонаж от италианската комедия. – Б. пр.

като ви обясня механизма на моя сейф. Никак не е лош – добави той печално. – Идеята е моя – разбира се, не принципът на действие, това е работа на специалистите. Колкото до комбинацията, която ви дадох, тя е съвсем точна. Ключалката е триазбучна, тринадесетбуквена, производство на „Бън и Фишет“, много сполучлив вариант. Тя отваря външната врата, откъдето се влиза в обикновено помещение за ценности – там държа парите си, копчетата за ръкавели и други неща от тоя род. Но има вътрешно отделение с две врати, които се отварят по съвсем друг начин. Външната от тези две вътрешни врати е просто тънка стоманена плоча, боядисана така, че да изглежда като задната част на сейфа, и се затваря плътно, така че да не остава никаква пролука. Тя е продължение на стената, нали разбирате, така че ако решите да мерите сейфа отвътре и отвън, няма да откриете несъответствие. Отваря се към стаята с обикновен ключ и както уверих председателя, беше оставена отворена, когато напуснах апартамента си.

– Да не мислите – каза жената подигравателно, – че председателят ще се хване на такъв явен капан. Той безспорно е подпрял вратата, така че да остане отворена.

– Безспорно, мадам. Но единственото предназначение на тази външна вътрешна врата, ако мога така да се изразя, е да изглежда като единствена вътрешна врата. Ала скрита зад шарнира на тази врата има още една – плъзгащ се плот, така плътно закрепен в стената, че едва ли ще го забележите, освен ако знаете, че съществува. Тази врата също беше оставена отворена. На нашия уважаван Номер Едно не му е оставало нищо друго, освен да премине направо във вътрешното отделение на сейфа, построено впрочем в комина на някогашната сутеренна кухня, който минава през тази част на къщата. Надявам се, че обяснявам ясно.

– Да, да, продължавайте! По-накратко! Уимзи кимна и продължи още по-отмерено.

– Съставеният от мен опис на акциите, проведени от организацията, е по-обемист дори от регистъра на господин председателя, който той ползува долу. Впрочем надявам се, мадам, че не сте забравили да го приберете на сигурно място. Като изключим, че може да бъде проучен от някой досаден полицаи, не е препоръчително да попадне в ръцете на който и да е от по-неизявените членове на организацията. Предполагам, че събранието ще реагира остро, ако се случи нещо такова.

– Той е на сигурно място – отговори бързо тя. – Продължавайте разказа си.

– Благодаря, вие ме успокоихте. Много добре. Този обемист опис

лежи на стоманена лавица в дъното на вътрешното отделение. Не съм ви описал това вътрешно отделение. То е метър на метър и е високо към метър и осемдесет. Човек може да стои прав съвсем удобно, освен ако е много висок. За мен е много добре – както можете да видите, аз съм метър и седемдесте. Председателят е по-висок от мен, за него може да е малко ниско, но ще има място да клекне, ако се измори да стои прав. Впрочем не знам дали знаете, че сте ме вързали доста стегнато.

– Само да можех да ти счупя костите от стягане! Ти там, удари го. Той се опитва да печели време.

– Ако ме ударите – каза Уимзи, – проклет да съм, ако въобще проговоря. Овладейте се, мадам! Не бива да местите фигурите прибързано, когато царят ви е в шах.

– Давай по-нататък! – извика отново тя и тропна с крак от ярост.

– Докъде бях стигнал? А, да, до вътрешното отделение. Както казах, то не е много удобно – още повече, че не се и проветрява по никакъв начин. Споменах ли, че описът се намира на стоманена лавица?

– Да.

– Така. Тази стоманена лавица се крепи чрез една доста стегната скрита пружина. Когато тежестта на книгата, а тя, както вече казах, е тежка, се отстрани, лавицата се повдига почти неусетно, при което се получава електрически контакт. Представете си, мадам, нашият уважаем председател влиза, подпира фалшивата врата, която оставя отворена зад себе си, вижда книгата, грабва я бързо. Отваря я, за да се убеди, че тя е тази, която търси. Оглежда се за другите предмети, които споменах – с отпечатъците от пръсти. И тихичко, но много, много бързо – можете да си го представите, нали – скритият плот, освободен при отпускането на пружината, изскача зад него като пантера. Сравнението е доста изтъркано, но подходящо, не намирате ли?

– Боже мой! О, боже мой! – Ръцете ѝ се вдигнаха, сякаш за да разкъсат маската, която я задушаваше. – Ти ... Изчадие такова... Изчадие! Как се отваря вътрешната врата? Бързо! Какъв е секретът! Секретът!

– Не е трудно да го запомните, мадам, макар че е доста позабравен. Помните ли, като дете са ви разказвали приказката за Али Баба и четиридесетте разбойника. Когато поръчвах тази врата, спомних си с известна доза сантименталност за щастливите часове на моето детство. Вратата се отваря с думите: „Сезам, отвори се!“

– Аха! Колко време може да издържи човек в този капан? – каза Уимзи живо, – няколко часа, бих казал, ако се държи спокойно и не изчерпи на-личния кислород, като крещи и се блъска по стените. Ако

отидем веднага, сигурно ще го заварим почти в добро състояние.

– Аз отивам. Хванете този човек и му дайте да разбере! Не го довършвайте, докато не се върна! Искам да видя как умира!

– Един момент – каза Уимзи, без да се трогне от това мило желание. – Струва ми се, че ще е по-добре да ме вземете със себе си.

– Защо ... Защо?

– Защото само аз мога да отворя вратата.

– Но нали ми казахте секретa. Излъгахте ли ме?

– Не, тази е думата. Но видете ли, вратата е последен модел. Всъщност тя е най-новото постижение в тази област. Доста се гордея с нея. Тя наистина се отваря при думите „Сезам, отвори се!“, но само от моя глас.

– Вашия глас? Никакъв глас няма да ви остане. Какво искате да кажете с това – само от вашия глас?

– Точно каквото казвам. Не стискайте гърлото ми така, иначе може да повредите гласа ми и вратата да не го познае. Веднъж бях настинал и цяла седмица не щеше да се отвори, защото можех да я увещавам само е дрезгав шепот. Дори и в нормално състояние понякога трябва да опитвам няколко пъти, преди да налучкам вярната интонация.

Номер Две се обърна към нисък набит мъж, който стоеше до нея, и попита:

– Вярно ли е това? Възможно ли е?

– Боя се, мадам, напълно – отговори мъжът учтиво. По тона Уимзи предположи, че е някакъв майстор, навярно инженер.

– Това електронно приспособление ли е? Разбираш ли от такива неща?

– Да, мадам. Някъде в него ще трябва да има микрофонно устройство, което превръща звука в серия от вибрации, които регулират електрическа игла. След като иглата очертае точната схема, веригата се затваря и вратата се отваря. Същото може да се постигне и с леки вибрации.

– Не можеш ли да я отвориш с инструменти!

– Да, мадам, но за това е нужно време. И то само ако се разбие механизъмът, който навярно е добре защитен.

– Смятайте, че това се подразбира – подхвърли Уимзи с убеждаващ тон.

Тя обхвана главата си с ръце.

– Май сме победени – каза инженерът, донякъде с тон на уважение към добре свършената работа.

– Не, почакайте! Някой трябва да знае ... Майсторите, които са го

направили?

– В Германия – каза кратко Уимзи.

– Или ... Да, да ... Измислих ... С грамофон. Този ... този ... той ... ще го принудим да каже думата. Бързо, как може да стане това?

– Невъзможно е, мадам. Къде ще намерим апаратура в неделя в три и половина през нощта? Бедният господин отдавна ще е предал богу дух, преди...

Настъпи тишина и звуците на пробуждащия се ден нахлуха през затворените с капаци прозорци. Някъде в далечината прозвуча клаксон на автомобил.

– Предавам се – каза тя. – Трябва да го пуснем да иде. Развържете го! Ще го освободите, нали? – продължи тя, обръщайки се жаловито към Уимзи. – Не сте чак такова дяволско изчадие. Ще се върнете там и ще го спасите.

– Да го пуснем да иде, как пък не – намеси се един от мъжете. – И той няма да отиде в полицията, така ли мислите, мадам? С председателя е свършено, това е всичко, а ние да се омитаме, докато можем. Край, момчета! Хвърлете това приятелче в мазето и го заключете, за да не вдига врява и да разбуди полицията. Аз ще унищожа архива. Елате да ме контролирате, ако ми нямате вяра. Вие, Трийсети, знаете къде е ключът. Дайте ни петнайсетина минути да се изпарим и след това можете да хвърлите къщата във въздуха.

– Не! Не можете да тръгнете... не можете да го оставите да умре... Той ви е председател ... водач ... моят... Няма да позволя това... Освободете този негодник! Някой от вас да ми помогне с въжетата!

– Хайде да ги нямаме такива – каза мъжът, който се бе обадил преди това.

Хвана я за китките, а тя започна да се извива в ръцете му, пицеше, хапеше и се мъчеше да се освободи.

– Ей, помислете малко – каза мъжът с мазния глас. – Утрото приближава. След час-два ще бъде вече светло. Полицията може да дойде тук всеки момент.

– Полицията! – Изглежда, тя се бе овладяла с огромно усилие. – Да, да, прави сте. Не бива заради един човек да излагаме на риск сигурността на всички. Той самият не би го искал. Това е така. Ще оставим тази мърша в мазето, оттам няма да може да ни навреди, и ще се разотидем, всеки към своя дом, докато все още има време.

– А другият затворник?

– Той ли? Бедният глупак – той е безобиден. Не знае нищо. Пуснете

го да си върви! – отговори тя презрително.

След няколко минути Уимзи се оказа безцеремонно наблъскан в дълбините на мазето. Той бе леко озадачен. Да откажат да го пуснат дори с цената на живота на Номер Едно – това беше понятно. Знаеше какъв риск е поел. Но му се виждаше невероятно да го оставят като свидетел против тях.

Мъжете, които го свалиха долу, овързаха с ремък глезените му и си тръгнаха, като на излизане загасиха лампите.

– Ей, другарче – извика Уимзи, – човек се чувства самотен тук. Можете да оставите осветлението включено.

– Не се притеснявай, приятелю – беше отговорът. – Няма да стоиш дълго на тъмно. Включен е часовниковият механизъм на възпламенителя.

Другият се разсмя с огромно задоволство и двамата излязоха заедно. Значи това било! Той щеше да хвъркне във въздуха ведно с къщата. В такъв случай очевидно председателят щеше да е умрял, преди да отидат да го освободят. С това Уимзи не можеше да се примири. Искаше му се да предаде този мошеник на едро на правосъдието. Скотланд Ярд чакаха от шест години, за да разтурят тази шайка.

Той напрегна слух и зачака. Стори му се, че чу ва стъпки над глава-та си. Бандата вече се бе измъкнала ...

Положително нещо скърцаше; капаکت на пода се бе отворил; той по-скоро усети, отколкото чу, че някой се вмъква в мазето.

– Ш-т – чу той някакъв глас в ухото си. Меки длани пробягнаха по лицето му и докоснаха тялото му. Върху китките си усети студения допир на стомана. Въжетата се разхлабиха и паднаха. В белезниците изщрака ключ. Каишът около глезените му беше откопчан.

– Бързо, бързо! Включили са часовниковия механизъм. Къщата ще хвъркне във въздуха. Последвайте ме! Върнах се и се промъкнах – казах, че съм си забравила бижутата. Вярно беше. Аз нарочно ги оставих. Той трябва да бъде спасен; само вие можете да го направите. Побързайте!

Залитайки от болка, след като кръвта се втурна по изтръпналите му ръце, Уимзи пропъзля подир нея в стаята над тях. След миг тя бе отворила прозореца и дръпнала капаците.

– Хайде, вървете! Освободете го! Обещавате ли?

– Обещавам. Но ви предупреждавам, мадам, че къщата е обградена. Вратата на сейфа е дала сигнал при затварянето и той е изпратил камердинера ми Бънтър в Скотланд Ярд. Всичките ви приятели са хванати.

– А! Вие вървете... не ми обръщайте внимание ... Бързо ... Вече почти няма време.

– Скачайте отгук!

Той я хвана за ръката и двамата затичаха, като се препъваха, през малката градинка. В храстите внезапно блесна електрическо фенерче.

– Вие ли сте, Паркър? – извика Уимзи. – Отведете хората си. Бързо! Къщата ще избухне след минута.

Внезапно градинката се изпълни с мъже, които крещяха и се суетяха. Залитайки в тъмнината, Уимзи се блъсна силно в оградата. Подскочи, хвана се за корнизата и се изтегли нагоре. Спусна ръце, за да поеме жената, и я издърпа при себе си. Прескочиха от другата страна; всички скачаха; жената се препъна, извика и падна задъхана. Уимзи опита да се спре, блъсна се в един камък и се просна с главата напред. Нощта избухна в пламъци, с блясък и тътен.

* * *

С усилие Уимзи се измъкна изпод развалините на градинската стена. Слабо стенание до него извести, че спътничката му е още жива. Изведнъж към тях се насочи лъч от фенер.

– Ето ви и вас – извика радостен глас. – Добре ли сте, приятелю? Господи! Колко сте обрасъл!

– Така, всичко е наред – отговори Уимзи. – Само малко се задъхах. Дамата добре ли е? Х-м, ръката ѝ е счупена, както изглежда, иначе е добре. Какво стана?

– Май петима от тях хвъркнаха във въздуха, останалите ги хванаха ме. – В мразовитата зора Уимзи забеляза кръг от тъмни силуети. – Боже мой, ама че ден! Ама че завръщане в обществото! Да ни оставите цели две години да ви мислим за умрял, негодник такъв! Купих си парче черен плат за траурна лента на ръкава. Сериозно. Знаеше ли някой друг освен Бънтър?

– Само майка ми и сестра ми. Оставих всичко под попечителство. Много ще ни бъде трудно – и на мен, и на адвокатите, – да докажем, че аз съм си аз. Здравсти. Я, това Съг ли е?

– Да, милорд – каза инспектор Съг, ухилен и почти готов да се разплаче от вълнение. – Страшно се радвам да ви видя отново, ваша светлост. Добре изпипахте работата, ваша светлост. Всички искат да ви стиснат ръката, сър.

– О, боже! Иска ми се най-напред да мога да се измия и да се обръсна. Много се радвам да видя всички ви отново след две години

заточение в Ламбет. Хубаво шоу разиграх, нали?

– Той жив ли е?

Уимзи трепна при този измъчен вик.

– Боже мой! – извика той. – Забравих господина в сейфа. Хайде, докарайте кола, бързо. Нашият Мориарти³, големият шеф на цялата шайка, кротко се задушаваше у дома. Хайде, скачайте, вземете и дамата! Обещах ѝ, че ще се върна и ще го спася, макар че – той довърши изречението на ухото на Паркър – може да бъде обвинен и в убийство, а не бих казал, че има някакъв шанс да му се размине в Олд Бейли⁴. Карайте по-бързо! Той не може да издържи още дълго затворен там. Това е човекът, когото търсите, човекът в дъното на аферата Морисън, делото Хоуп-Уилмингтън и на стотици други.

* * *

По улиците вече просветляваше, когато спряха пред вратата на къщата в Ламбет, Уимзи подхвана жената за рамото и ѝ помогна да излезе от колата. Маската беше свалена вече и се видя лицето ѝ, измъчено, изтощено и отчаяно, още по-бледо от страха и болката.

– Рускиня ли е? – пошушна Паркър.

– Нещо такова. По дяволите! Вятърът е затръшнал външната врата, а нещастникът е взел ключа със себе си в сейфа. Минете през прозореца!

Паркър услужливо се прехвърли и след няколко секунди им отвори вратата. Къщата изглеждаше много тиха. Уимзи ги поведе към задната стая, където се намиреше помещението за ценностите. Двете външни врати бяха отворени и подпрени със столове. Вътрешната врата се изпрати пред тях като гола зелена стена.

– Да се надяваме, че не е развалил устройството от блъскане – измърмори Уимзи. Неспокойни пръсти стиснаха трескаво рамото му. Той се овладя и насили гласа си да звучи весело и обичайно. – Хайде, мила – обърна се той към вратата с разговорен тон. – Покажи си способности! Сезам, отвори се, да те вземат дяволите! Сезам, отвори се!

Изведнъж зелената врата се плъзна и влезе в стената. Жената се хвърли напред и подхвана в ръцете си свитото и безчувствено тяло, което се изгърколи от сейфа. Дрехите му бяха разкъсани на парцали, от изранените му ръце течеше кръв.

3. Герой на А. К. Дойл, съперник на Шерлок Холмс. Б. пр.

4. Главният криминален съд в Лондон. – Б. пр.

Добре – каза Уимзи. – Добре. Той ще оживее ... за да бъде съден.

КРАЙ

© 1928 Дороти Сейърс
© 1984 Владимира Накова-Трачева, превод от английски

Dorothy L. Sayers
The Adventurous Exploit of the Cave of Ali Baba, 1928

Сканиране, разпознаване и редакция: MesserSchmidt, 2007

Публикация:

ПОД ОБЩАТА РЕДАКЦИЯ НА БОГОМИЛ РАЙНОВ

Художествено оформление ВЕСЕЛИН ПАВЛОВ

Преведоха от английски:

ВИОЛИНА ХАДЖИДЕМИРЕВА ВЛАДИМИРА НАКОВА-ТРАЧЕВА
ИРИНА ГЕОРГИЕВА СТОЙНА СТАМЕНОВА

Дороти Сейърс
ЛОРД ПИТЪР ПРАВИ ОГЛЕД НА ТРУПА
Редактор София Василева
Художник Бисер Дамянов
Худ. редактор Веселин Христов
Технически редактор Васко Вергилов
Коректори Донка Симеонова
Жанета Желязкова
Английска, I издание ЕКП 07/9536611511/5637–298–84
Издателски № 2231
Формат 70x100/32
Печатни коли 23
Издателски коли 14,90
Условно издателски коли 15,98
Дадена за набор на 10.IV.1984 г.
Излязла от печат на 20. VIII. 1984 г.
Издателство „Христо Г. Данов“ – Пловдив
Печатница „Димитър Благоев“ – София
Цена 1,84 лв.

Dorothy L. Sayers
LORD PETER VIEWS THE BODY
First published in Great Britain by Gollancz, 1928
Reissued 1970 First NEL paperback edition January 1971
New edition February 1977 This new edition December 1979
© Виолина Хаджидемирева, Владимира Накова-Трачева, Ирина Георгиева, Стойна
Стаменова, преводачи, 1984 г, с/о Jusautor, Sofia
4–820

Съдържание:
Ужасяващата история за човека с медните пръсти
Забавният епизод с въпросната буквичка
Потресаващата случка с изненадата в торбата
Принципната саморазправа заради една карта
Непристойната мелодрама за ябълката на раздора

Драматичното произшествие с тичащите стъпки
Опиянителното изпитание на добрия вкус
Образователното приключение с главата на дракона
Риболовната комедия за един откраднат стомах
Неразрешената загадка за човека, който нямаше лице
Смелият подвиг в пещерата на Али Баба

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2755>]